

Cum
L-am cunoscut
pe Dumnezeu

Minunea în viața mea

Traducere din limba rusă de
Gheorghiță Ciociei

EDITURA DE SUFLET
București

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Calea către Dumnezeu</i>	11
<i>Minunea în viața mea</i>	73
<i>Viața în Biserică</i>	93

*Ludmila Tunițina, 55 de ani,
Ekaterinburg*

Înainte de a veni la biserică aveam multe nedumeriri. Îmi spuneam: „Oare crezi tu în Dumnezeu?” Nu cred... Știu că Dumnezeu există!

Acum am înțeles de ce oamenii își pun astfel de întrebări. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeul cel Viu, de aceea întreabă și își pun aceste probleme. Aceasta dacă ne referim la credința sinceră, fără mărturii despre existența unei puteri mai înalte – numite Dumnezeu.

Cât de fericiți sunt aceia care nu au nevoie de mărturia că Dumnezeu e viu! Ce fericire să simți dragostea Lui, îndurarea, purtarea Sa de grijă, numită Pronie! Și ce nefericire, ce pustiu e atunci când Dumnezeu este căutat doar prin raționamente logice! Îl poți convinge astfel pe om de existența lui Dumnezeu, însă nu poți să-l faci pe el credincios. Adevărata credință în Dumnezeu e ca cea a lui Avraam. Adevărata credință în Dumnezeu e a celor care Îl iubesc pe El și pot să jertfească totul pentru slujirea Lui.

Galina Russo, 59 de ani,
Sankt-Petersburg

Încă din copilărie, după câte îmi amintesc, am avut un sentiment tulburător: că lumea înconjurătoare și tot ceea ce se spune și se scrie despre lume nu e unul și același lucru. Despre Dumnezeu nici urmă... Dimpotrivă, exista încredințarea neclintită în atotputernicia rațiunii omului și, în general, în rațiunea proprie. Imaginea reală a lumii se încerca a fi acoperită cu felurite mijloace ale ficțiunii științifice, apoi cu filosofia și cu toate tipurile de ocultism la îndemână.

În acest timp, am terminat Universitatea, studiind cristalele, studiu finalizat cu o teză de doctorat. În munca mea mă loveam permanent de astfel de lucruri: știința contemporană nu poate să explice multe dintre fenomenele observate, iar prin propriul meu sistem de reprezentare cum aș putea să explic toate cercetările mele?

Am încheiat doctoratul, însă comunitatea științifică nu a fost de acord cu abordarea propusă de mine. Doar un bătrân profesor a întrebat cu ironie: „Ei bine, s-a dovedit existența lui

Dumnezeu?” Mai înainte nici nu mă gândisem la existența lui Dumnezeu.

M-am îmbolnăvit apoi pe neașteptate. Medicii au încercat toate noile lor descoperiri în cazul meu. M-am săturat de tratamente și m-am întors din nou către ajutor la bioenergoterapeuți, la câțiva prieteni ai mei. Acest cerc îmi era de ajuns. Mergeam de trei ori pe săptămână aici.

Pe data de 30 martie 2001, m-am deșteptat dimineață și, dintr-odată, L-am simțit pe Dumnezeu, am simțit cu toată ființa mea că El este pretutindeni. E cu neputință de descris în cuvinte această minune, care a durat câteva secunde. Impresia a fost atât de puternică, încât peste o săptămână m-am botezat. A fost o lucrare a harului ce a durat mai bine de un an: atâta fericire, să te trezești în fiecare zi cu zâmbetul pe față! Boala, chiar dacă nu a trecut, s-a retras încetul cu încetul. Aceasta a fost darul Lui și, desigur, nu a fost singurul.

A urmat trezirea la viața duhovnicească, citirea operelor Sfinților Părinți și a manualelor de teologie, mergea la biserică, unde toate păcatele și nedreptățile se văd cu osebă ascu-

time. Dar, ceea ce este important – proces chinuitor și în același timp minunat –, a fost schimbarea viziunii asupra lumii. În situația mea, acest lucru a fost nespus de dificil. Tabloul meu despre lume era foarte dezvoltat și era nevoie să-l schimb din mii de poziții. Cu adevărat, „unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune” (*Ecclesiastul* 1, 18).

Cu ajutorul lui Dumnezeu m-am apropiat de Cer.

*Martinenko Artem, 22 de ani,
Sevastopol, Crimeea*

În copilărie am trăit într-un mediu ateu, printre oameni care erau indiferenți față de religie. Am primit o educație atee. Aveam multe idei preconcepuate despre religie, o priveam ca pe un basm din vremurile analfabetismului, al unor oameni care nu înțelegeau progresul tehnic din zilele noastre și care se temeau de calamitățile naturale – fulgere, cutremure, inundații etc., crezând că Dumnezeu este un bătrân în cer, care îi ajută pe oameni. Însă eu, om modern, știam că nu este așa. Nici măcar Gagarin, zburând în cosmos, nu L-a

văzut acolo pe Dumnezeu. Astfel am crescut: chiar dacă nu eram un ateu militant, eram o persoană indiferentă la tot ceea ce este legat de religie. Cu toate acestea, am fost botezat la vârsta de 7 ani. Mai târziu, în clasele mari, am devenit interesat de cultură, de istorie și raportarea acestora la creștinism, și am căpătat, în particular, respect față de Ortodoxie. Nu am devenit creștin însă. Recunoșteam rolul creștinismului în istoria și cultura mondială, europeană și slavă. Atunci când am vizitat pentru prima oară Kievul, mi s-a părut nespus de interesant să văd frumosele biserici de la Lavra Pecerska. Cu fiecare vizită în capitală, interesul a început să crească tot mai mult. Era doar o curiozitate însă. Eram interesat mai degrabă de partea exterioară a creștinismului. Am început să citesc *Noul Testament*, să mă rog. Însă aceasta nu a fost totul. Nu înțelegeam până la capăt ce vrea Hristos de la mine, de ce a venit pe pământ, de ce a suferit atât de mult.

Momentul de cotitură (aceasta s-a întâmplat cu un an și jumătate în urmă) a fost citirea cărții scriitorului englez C.S. Lewis – *Creștinismul redus*

la esențe. Atunci am deschis privirea asupra multor lucruri. Acum, Pronia lui Dumnezeu a deschis calea pe care trebuia să pășesc. M-am văzut pe mine, am văzut lumea, am văzut oamenii din preajma mea cu totul altfel. Așa cum sunt. Nu știu cât de departe am ajuns. Aș vrea să cred că am făcut doar câțiva pași către pocăința și îndurarea lui Dumnezeu. Am făcut primii pași către biserică, au urmat prima mărturisire, prima împărtășanie. Trăiesc o viață nouă, mult mai plină de rost și de bucurie. Aceasta e însă o cu totul altă poveste.

Oleg Danilin, 30 de ani, Korolev

Mai înainte, mă raportam la religie ca la un basm despre care oamenii credeau că le face viața mai ușoară. Am crezut că e vorba de un lucru neresios. Raportarea la Biserică a oamenilor o priveam cu condescendență, socotind atracția lor către aceasta ca pe o simplă ciudățenie și chiar o stare de excentricitate, până când m-am ciocnit de tema sensului vieții.

Treptat, am ajuns să simt milă și compătimire pentru cei care nu cred

în Dumnezeu și nu își pun întrebări despre viața lor. Deosebit de importantă a fost pentru mine chestiunea îndoielii în credință. În ciuda faptului că îndoiala este considerată un semn de slăbiciune, am înțeles că nu trebuie să ne temem, chiar dacă îndoiala naște noi întrebări care, la rândul lor, vor cere noi răspunsuri, o nouă aprofundare a credinței. Îndoiala îngăduie omului credincios să treacă la o treaptă nouă, superioară, care îi dă posibilitatea de a-L cunoaște mai în-deaproape pe Dumnezeu.

Foarte interesant descrie Christos Yannaras nașterea credinței în om, comparând cunoașterea lui Dumnezeu de către om cu cunoașterea între două persoane: „Pe scurt, viața trăită în credință poate fi descrisă astfel: ea începe cu încrederea în bunul nume al cuiva și se întărește și crește pe măsură ce suntem familiarizați cu faptele sale și, în final, se preface în încredere, se ajunge la o întâlnire personală, comunicare directă și stabilirea unor relații umane profunde.” „Credința este un impuls veșnic, o sete neclintită pentru unirea unei persoane cu o altă persoană.”

Citind despre „dovezile filosofice ale existenței lui Dumnezeu”, am fost surprins de detalii. Dacă cu oarece vreme în urmă ele mi-au părut nu doar convingătoare, explicându-mi în mod constant existența lui Dumnezeu, acum îmi dau seama, primind mai multe dovezi, că nu am ajuns încă la Dumnezeu pe de-a-ntregul. Potrivit cuvintelor părintelui Andrei Kuraev, „credința care este lipsită de argumente nu stă prea mult în picioare”. Această afirmație arată că nici măcar minunea vădită nu-l poate aduce pe om la credință, aceasta putând doar să-i dea celui necredincios un impuls la început sau să întărească în credință pe omul care crede. Fără năzuința omenească spre credință, nici minunile, nici dovezile logice în privința existenței lui Dumnezeu nu-l pot duce către credință pe om. Oamenii vin către Dumnezeu nu prin anumite raționamente logice, ci printr-un anumit mod de viață. Prin trăire trebuie să demonstrăm credința în Dumnezeu, altfel vom ajunge la ipocrizie, aceasta, după părerea mea, fiind mai rea decât necredința.

Uneori mă gândesc cât timp am pierdut în zadar, cât de mult trebuie să regândesc lucrurile și să mă corectez. Singura greutate pentru mine este cum să mă descurc cu nerăbdarea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Înțeleg că totul are vremea sa, și că vremea întâlnirii cu El trebuie să vină cât mai grabnic.

Natalia Ionova, 28 de ani, Moscova

Nu era ceva obișnuit ca în familia noastră să vorbim despre Dumnezeu, căci tatăl meu era membru al nomenclaturii de partid. Prin urmare, nu pot spune că cineva anume, în copilăria mea, mi-a vorbit despre religie. Informația relevantă am acumulat-o încetul cu încetul. Trebuie să spun că simțirea lui Dumnezeu (ca ceva global) nu se potrivea cu înțelegerea mea, care trăisem fără credință încă de la o vârstă fragedă. Uneori slăbea, alteori se întărea.

Pentru prima oară în viața mea m-am rugat în biserică (cu cuvintele mele, căci nu cunoșteam nici o rugăciune) în urmă cu zece ani. M-am rugat din toată inima pentru un om pe care nu-l văzusem niciodată în viață